

# THÁI THUỢNG CẢM ỨNG THIÊN

## Tập 142

*Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không*

*Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore*

*Thời gian: 05/12/1999*

*Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu*

Chư vị đồng học, chào mọi người! Cảm Ứng Thiên đoạn thứ 76 và 77, tổng cộng có bốn câu: “*Vô cố tiền tài, phi lễ phan tể. Tán khí ngũ cốc, lao nhiều chúng sanh.*” (Không lý do mà may quần áo mới, chẳng có lễ mà giết mổ súc vật. Lãng phí ngũ cốc, phí tổn nhiều chúng sanh.)

Người thông thường xem những điều này là chuyện nhỏ, nhỏ nhất không đáng kể, đây là lỗi lầm dễ phạm phải nhất, trong đời sống thường ngày không biết tiết kiệm. Trong kinh giáo, Phật dạy chúng ta “khi ăn giữ năm điều quán”, hằng ngày khi ăn cơm đều phải quán tưởng. Nội dung quán tưởng là để chúng ta biết quý trọng vật lực và nhân lực, từ đó sanh khởi ý niệm cảm ơn, mỗi sợi chỉ sợi tơ, mỗi hớp nước miếng ăn có được đều không dễ dàng, phải biết được nhờ sự vất vả khổ cực của nông dân và công nhân mà chúng ta mới có được sự tiện lợi trong đời sống hằng ngày. Tuy ngày nay khoa học kỹ thuật phát triển, tiết kiệm được rất nhiều nhân công, tận dụng máy móc để trồng trọt, sản lượng được tăng lên, thế nhưng chúng ta vẫn cần phải tiết kiệm. Tiết kiệm là mỹ đức, tiết kiệm là tánh đức. Chúng ta hãy xem chư Phật Bồ-tát, xem những thánh nhân của nhiều tôn giáo khác, hầu như không có vị nào không an bần lạc đạo. Vì sao các ngài lại thị hiện như vậy? Chúng ta cần suy nghĩ nhiều, cần tỉ mỉ mà thể hội, có cần thiết phải làm như vậy không? Bình lặng tư duy quan sát, chúng ta sẽ hiểu được, các ngài không vì bản thân, mà là vì chúng sanh khổ nạn.

Tuy khoa học kỹ thuật phát triển cao độ nhưng chúng sanh vẫn không chống nổi nghiệp lực. Mỗi một người, thật ra mà nói nếu như không thể chuyển mê thành ngộ thì cả cuộc đời đều là bị vận mệnh trói buộc, giống như điều mà nhà tiên tri người Pháp nói: Con người không trốn khỏi sự chi phối của vận mệnh, đời người đều chịu sự an bài của vận mệnh, giống như diễn kịch vậy, y theo kịch bản mà diễn. Có mấy ai trong đời sống có thể thay đổi vận mệnh của chính mình? Đó chính là những người tu hành chân thật của mỗi tôn giáo. Người tu hành bất luận là tôn giáo nào, tóm lại mà nói đều là dạy bạn đoạn tham sân si, đều là dạy bạn mỗi ý niệm, mỗi hành vi vì hết thảy chúng sanh tạo phước. Đó là người chân

thật tu hành, họ nhất định hoan hỷ làm tấm gương tốt cho đại chúng xã hội, điều này trong Phật pháp gọi là “công đức chân thật”. Cho nên, trong đời sống thường ngày không thể không tiết kiệm, miếng ăn hớp nước trong đời sống thường ngày phải biết tiết kiệm. Vì đại chúng xã hội phục vụ thì nhất định không thể lãng phí, nhất định phải biết yêu thương xã hội, yêu thương chúng sanh, giúp đỡ họ tiệt phước, bồi phước, tạo phước. Chúng sanh có phước thì người tu hành chứng quả rất hoan hỷ; chúng sanh chịu khổ chịu nạn, khi người tu hành nhìn thấy sẽ rất đau lòng, nhưng mà cũng không biết làm sao. Vì sao vậy? Vì cảnh ngộ gặp phải trong cả đời của hết thảy chúng sanh đều là tự làm tự chịu. Điều mà chư Phật Bồ-tát, đại thánh đại hiền có thể giúp đỡ là dạy học, là hướng đạo. Người có trí tuệ, người có phước đức khi gặp được, họ có thể y giáo phụng hành, có thể tin, có thể giải, có thể hành, vận mệnh của người này sẽ chuyển trở lại; nếu không chịu tin tưởng, không chịu y giáo phụng hành thì không thể chuyển được.

Người biết chuyển đổi thì chuyển từ trên ý niệm, vĩnh viễn giữ gìn thiện niệm, người này là thật sự biết tu hành. Mắt không nhìn tà sắc, cố hết sức phòng ngừa, tai không nghe âm thanh xấu ác; về khẩu nghiệp thì trong kinh Vô Lượng Thọ, Thế Tôn dạy nguyên tắc tu học cho chúng ta là “khéo giữ khẩu nghiệp, không chê lỗi người”. Chúng ta là phạm phu nghiệp chướng sâu nặng, nghiệp chướng sâu nặng nhìn thấy từ chỗ nào? Từ niệm ác của chúng ta, người xưa thường nói là “ý ác”, từ trước đến nay không xem người khác là người tốt, đây chính là ý ác. Cái nhìn thấy đều là lỗi lầm của người khác, sau khi nghe thấy lại đi tuyên truyền, đều là chuyện đúng sai, hay dở, chúng ta không biết được đây là đại ác. Lại tỉ mỉ quan sát những người tu hành đó, vì sao họ có thể làm Bồ-tát, có thể làm Phật? Thật ra mà nói chính là câu mà đại sư Lục tổ Huệ Năng đã nói: “Không thấy lỗi thế gian.” Chúng ta phải lấy câu nói này để răn nhắc chính mình, phải thật sự để ở trong tâm, hết lòng học tập không thấy lỗi thế gian thì chúng ta liền thành tựu. Cho dù người thế gian có lỗi thì đó là lỗi của họ, đâu có can hệ gì với ta, nếu ta đem lỗi của họ để vào trong tâm mình thì chính là lỗi của mình rồi. Tại sao lại làm việc ngu ngốc này?

Tôi học Phật 48 năm, có được một chút lợi ích trong Phật pháp cũng chính là từ lời dạy này mà đạt được. Người khác huỷ báng tôi, nhục mạ tôi, có người đến báo với tôi, tôi không nghe, “không cần nói nữa, tôi biết cả rồi, không cần nói thêm nữa”; thậm chí còn lấy văn tự đưa cho tôi, tôi đem nó vứt vào thùng rác; còn có người đưa băng ghi hình cho tôi, tôi liền gửi trả lại băng ghi hình đó, tôi không nghe, tôi không xem. Vì sao vậy? Vì trong tâm muốn vĩnh viễn giữ ấn

tượng tốt nhất đối với họ, có vậy thì tâm của chúng ta mới thiện, tuyệt đối không cho phép có mảy may ấn tượng xấu ác nào lọt vào trong tâm. Bởi tôi biết ấn tượng ác lọt vào trong a-lại-da thức thì quả báo tương lai là ở nơi ác, tôi vì sao phải làm như vậy? Người khác hủy báng tôi, tôi tuyệt đối không hủy báng người khác, tôi tán thán họ; người khác nhục mạ tôi thì tôi cảm ơn họ đã tiêu tai cho tôi, tiêu nghiệp chướng cho tôi, tôi cảm ơn còn không kịp, vậy làm sao có mảy may niệm ác, ý ác cho được. Tôi biết được mục tiêu, phương hướng tu học của chúng ta là tâm chân thành, tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm giác ngộ, tâm từ bi, tôi hằng ngày bồi dưỡng điều này. Nếu thích nghe những chuyện đúng - sai, ta - người, thích nghe ngóng những chuyện này thì sẽ phá hoại năm loại tâm này. Ai phá hoại vậy? Không phải người khác phá hoại, mà chính mình phá hoại chính mình, bạn làm sao có thể trách người khác! Tôi biết được cách giữ gìn, người khác phá hoại, tôi nhất mực cự tuyệt. Có người đến nói với tôi: “Pháp sư, có người nói xấu ngài.” Tôi có thể không nghe, tôi có thể dùng lời nói để chuyển sang đề tài khác, không để họ nói tiếp, đây là gì? Là bảo vệ chính mình, là bảo vệ tâm chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, giác của chính mình.

Người không biết thì sẽ tổn hại chính mình, khi nghe thấy người khác nói là có người nói xấu bạn thì liền bảo: “Anh nói cho tôi nghe đi”, sau khi nghe xong thì sẽ nghĩ cách báo thù họ. Bạn xem, đây là tạo tác ác nghiệp, lời nói xấu kia rất cuộc là thật hay giả? Chưa tìm hiểu thêm, chưa suy xét kỹ, hoàn toàn tin theo ngay, bạn nói xem người như vậy có ngu si hay không? Hủy hoại đạo tâm của chính mình, Phật pháp là trăm ngàn muôn kiếp khó gặp được, lại tùy tiện hủy hoại mất. Ma đến phá hoại, năng lực của ma chẳng qua cũng chỉ lớn như vậy mà thôi, nếu bạn không tiếp nhận thì chúng một chút năng lực cũng không có; nếu bạn hoan hỉ tiếp nhận, bạn hợp tác với chúng thì năng lực của chúng mới hiển thị ra ngoài. Nếu bạn không hợp tác với chúng, không nghe theo chúng, không để ý tới chúng thì pháp lực của ma có cao hơn đi nữa cũng không làm gì được bạn. Về điểm này, khi Thế Tôn thị hiện tám tướng thành đạo hàng ma đã làm ra một tấm gương tốt cho chúng ta. Chúng ta vì sao không ghi nhớ? Vì sao không chịu học tập? Cho nên, khi chúng ta xử sự đối người tiếp vật mà cảnh giới hiện tiền, hãy nhớ đến Phật gặp phải cảnh giới này thì ngài xử lý thế nào? Chúng ta học theo Phật, không thể học theo ma.

Chư Phật Như Lai vĩnh viễn sống trong từ bi, nhà Phật thường nói “từ bi làm gốc, phương tiện làm cửa”. Từ bi là tâm yêu thương vô tư, vô điều kiện, tâm yêu thương chân thành, tâm yêu thương thanh tịnh bình đẳng, yêu thương hết thấy

chúng sanh trong hư không pháp giới, tuyệt đối không có mảy may phân biệt chấp trước, niệm niệm suy nghĩ về lợi ích của người khác, suy nghĩ về phước đức của người khác. Chính mình có thể nhẫn chịu, nhẫn chịu là hiển thị nhẫn nhục ba-la-mật, Phật là đức hạnh hoàn mỹ nhất mà không có khiếm khuyết, tất cả đều ở trong kinh giáo. Chúng ta hằng ngày đọc kinh Vô Lượng Thọ, tôi đã nói qua rất nhiều lần rồi, nếu có thể đem giáo huấn trong kinh Vô Lượng Thọ mà y giáo phụng hành, làm được một trăm phần trăm thì người này chính là Vô Lượng Thọ Phật, là A-di-đà Phật. Có thể làm được một nửa, tuy là không làm được viên mãn nhưng người này thật sự là Bồ-tát của thế giới Cực Lạc, nhất định được sanh Tịnh độ. Nếu chưa sanh Tịnh độ, mong muốn rộng độ chúng sanh ở thế giới Ta-bà thì nhất định cũng được oai thần của A-di-đà Phật gia trì, đây là đạo lý nhất định.

Phật lực gia trì là việc tốt, nếu như chính mình không đủ giới định tuệ, tuy được Phật lực gia trì nhưng vẫn bị thoái chuyển, đạo lý này chúng ta không thể không biết. Khi bạn phát tâm chân thành thì sẽ được Phật lực gia trì, khi tâm này thoái chuyển thì sức mạnh gia trì của Phật cũng không thấy nữa. Chúng ta nhất định phải có một phần công đức thì Phật sẽ gia trì một phần, nếu chúng ta có mười phần công đức thì Phật sẽ gia trì mười phần. Khi nào công đức của chúng ta không còn nữa thì gia trì của Phật lực cũng đồng thời không còn, công đức tương đối không dễ giữ gìn. Trong kinh, Phật nhiều lần đã cảnh báo chúng ta: *“Lửa thiêu rụi công đức.”* Không giống như phước đức, phước đức có thể giữ được nhưng công đức không dễ gì giữ gìn. Vậy công đức là gì? Công đức là giới định tuệ. Nếu bạn phá giới thì công đức liền không còn nữa; tâm của bạn vừa tán loạn thì định liền mất, khi vừa mê hoặc, ngu si thì tuệ liền không còn, do đó công đức không dễ gì giữ gìn. Phước đức có thể giữ được, có thể hưởng phước trong ba đường thiện, trong ba đường ác, ngoài địa ngục ra thì trong cõi ngạ quỷ và súc sanh vẫn có thể hưởng phước. Thế nhưng bạn phải nhớ lấy, phước đức không thể giúp bạn thoát khỏi tam giới, không thể giúp bạn tu hành chứng quả.

Cho nên, người tu hành chúng ta phải xác định rõ mục tiêu của mình là tam học giới định tuệ. Giới học là gì? Là tuân theo pháp tắc, tuân theo quy củ, không phải là chết cứng trong giới điều. Mở kinh Vô Lượng Thọ ra, từ “như thị ngã văn” đến “tín thọ phụng hành”, từng câu từng chữ đều là giáo giới của Thế Tôn đối với chúng ta, chúng ta có thể tin, có thể giải, có thể hành thì chính là trì giới. Trong tam học thì giới học là nghĩa rộng, không phải nghĩa hẹp, chúng ta đem giáo huấn của Phật-đà ứng dụng vào trong đời sống thường ngày, đây gọi là trì giới. Nếu như đồng thời có thể giữ tâm mình thanh tịnh, bình đẳng, đây là tu định, phải biết

nguyên tắc tu định trong kinh Kim Cang là “không chấp vào tướng, như như bất động”. Câu này nếu dùng lời của chúng ta hiện nay để nói thì là “ngoài không chấp tướng, trong không động tâm”, đây là tu thiền định.

Khó khăn lớn nhất của chúng ta chính là thấy sắc, nghe âm thanh thì lập tức chấp tướng, vừa chấp tướng thì định liền không còn; không những định không còn mà trong tâm sanh khởi phiền não, mừng giận buồn vui, thất tình ngũ dục theo nhau sanh khởi, giới liền không còn, toàn bộ bị phá hỏng. Cho nên, khi giới định tuệ của bạn bị cảnh giới bên ngoài khuấy rối, phá hỏng thì cảnh giới bên ngoài gọi là ma, cảnh ma. Nếu như cảnh giới bên ngoài không thể phá hoại bạn, bạn giữ vững tam học giới định tuệ thì cảnh giới bên ngoài là Phật, cho nên cảnh giới Phật và cảnh giới ma là một, không phải hai. Bạn dùng tâm giới định tuệ đối diện với cảnh giới bên ngoài thì là cảnh giới Phật; bạn dùng tâm tham sân si đối diện với cảnh giới bên ngoài thì cảnh giới bên ngoài là cảnh giới ma. Do đó Phật và ma từ đâu mà ra? Là từ trong tâm của bạn sanh ra. Một niệm giác thì đều là cảnh giới Phật; một niệm mê thì Phật cũng là ma, phải hiểu được đạo lý này. Có vậy chúng ta mới chân thật làm đến “chí thiện”, chân thật làm được yêu người yêu vật, thành toàn việc tốt của người, không thành toàn việc xấu của người, vậy thì tâm thiện sẽ sanh khởi, niệm thiện hằng ngày tăng trưởng.

Đối với người hãm hại chúng ta thì ta cảm ơn, vì đã tiêu nghiệp chướng của ta, thành tựu nhân nhục ba-la-mật của ta, thành tựu thiền định ba-la-mật của ta, thành tựu bát-nhã ba-la-mật của ta. Lục độ vẹn toàn rồi, cũng đã thành tựu tri giới ba-la-mật, cũng đã thành tựu bố thí ba-la-mật. Bố thí thế nào vậy? Là bố thí vô úy. Họ sỉ nhục tôi, huỷ báng tôi, hãm hại tôi, tôi dùng tâm cảm ơn đối đãi họ, họ sẽ không lo sợ, họ không báo thù tôi nữa. Bằng không mà nói thì họ hằng ngày nơm nớp lo sợ rằng người kia tương lai sẽ báo thù, tâm họ bất an, không báo thù, ngược lại còn cảm ơn, đây gọi là bố thí vô úy, lục độ viên mãn rồi. Đây là chúng tôi trong lúc giảng kinh thường khuyên các chư vị đồng tu, trong đời sống thường ngày, từng li từng tí, khởi tâm động niệm, không có điều gì là không đầy đủ sáu ba-la-mật. Đầy đủ tâm hạnh sáu ba-la-mật thì người này là Bồ-tát. Bồ-tát đối người tiếp vật vĩnh viễn là từ bi, vĩnh viễn không có tổn hại, tuyệt đối không “*phiền nhiễu chúng sanh*”, dùng lời hiện nay mà nói là nhất quyết không gây phiền phức cho chúng sanh. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng tới đây.